Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: Johannes Ewalds samlede skrifter

Citation: Ewald, Johannes: ”Johannes Ewalds samlede skrifter”, i Ewald, Johannes: *Johannes Ewalds samlede skrifter*, Gyldendal, (1969), s. 235. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-ewald03val-shoot-idm140321580049216.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Johannes Ewalds samlede skrifter

MELLEM-SANG

Skue-Pladsen forestiller den Egn hvor det forbudne Træ staaer. - Baal er kommet tilbage, for at blive bestyrket af Satan i det Haab, som Moloch alt har givet ham; men da han ikke seer denne Aand, som har skiult sig af Frygt for Manden, sætter han sig, for at oppebie ham, og synger imidlertid følgende

ARIA

O Glimt af Fryd, som Øyet neppe taaler! -
O svage Haab, hvi quæler du mit Bryst? -
Hvor flyer jeg hen forfulgt af Glædens Straaler? -
Hvo skiuler mig for den, som slaaer med Lyst? -
Fuldkomne Hævn, du Guders sande Føde,
O søde Hævn og jeg skal smage dig! -
Men knuus mig Torden, at, om Manden døde,
Lyst, himlisk Vellyst ey vanærer mig! -

Men Lyd, som af en krybende Forræder
Blev hørt i Busken - stille, Sclave, stille! -
Vov ey at nærme dig, hvor Helten synger
Sin Hævn og Guders Fald! -

(I det han bliver Satan vaer.) Men Satan!... skiul dig Harm endnu en Time! -
Kom Yndling, kom at jeg maae høre,
Hvor let Mandinden lader sig forføre? -

236

SATAN
Ak! - hænger Vægten ey i lige Skaaler? -
Lyst, Haab og Stolthed tynger i den ene,
Paa hvilken jeg af alle Kræfter trækker. -
Men Manden, og en som er meer end Manden,
Ak, Herre, Naaden tynger i den anden.

BAAL
Forvovne! - du tør nævne Naade,
Hvor Hævn og Skræk forkynde mig! -

SATAN
O Helt! - jeg dræbte dig af Vaade -
Din Skræk var snart ukiendelig. -

BAAL
Dumdristige! -

SATAN
Stor-Pralere! -

BAAL
Min Arm! -

SATAN
Hvor stærk? -

BAAL
Min Harm! -

SATAN
Jeg døer -

BAAL,
(i det han springer frem imod Satan.) Ha, Sclave, skielv, og lær om den foragtes bør! -

Det seer ud til en Strid imellem disse to onde Aander, da Obaddon opirret over deres Nærværelse gaaer

frem af sit Skiul, dog da Magten i den Henseende er ham forbuden, lader som han ikke seer dem, og siger: En Røst, som Ondskabs Røst! - en Lyd af Striid! -

De nye begge og raaber intet uden: Ak! -

OBADDON

Herre! - Hævnens Gud, hvor lang er Ondskabs Tid? -
Men jeg? - den stille Vellyst sniger
Omkring mit Bryst - Obaddon sover. -
Dybt slumrer han - og drømmer Fred og Medynk -
Og velter sig blant Edens kiælne Roser; 237
Og ønsker at de ikke visne! -
Ha! - Dødens Engel! - om de falde! -
Da! - men udrust dig først med Harm! -
Da døe de! - Døden døe de, om de falde! -
Men - Herre lad dem ikke falde! -
Dig Godhed skal min Aand paakalde,
Og dig Retfærdighed min Arm! -

ARIA

Skrækkende Straaler forkynde mit Komme. -
Dræbende Tordener buldre min Harm. -
Røsten af Herrens retfærdige Domme
Brøler, saa snart jeg opløfter min Arm. -
Men en fremmed Kraft af Jorden -
Kraft, som giør den stærke svag -
Edens Luft har qualt min Torden. -
Skygger bøde for mit Slag. -

ENDE PAA MELLEM-SANGEN